

„Al doilea volum al trilogiei *Metro* este urmarea superbă și mult așteptată a bestsellerului cult *Metro 2033* care continuă povestea luptei pentru supraviețuire dusă în tunelurile metroului din Moscova după cel de-Al Treilea Război Mondial.“

FantasticFiction.com

„Universul *Metro* rămâne unul dintre cele mai bune scenarii apocaliptice.“

Nerd Like You

„Fie că faci pentru prima dată cunoștință cu această serie, fie că ești un fan al primului volum sau vrei să explorezi lumea *Metroului* în profunzime, *Metro 2034* este cartea ideală pentru tine! Îmbinând acțiunea, personajele dure și agere, tensiunea sufocantă și satira întunecată, seria *Metro* a devenit un bestseller mondial.“

Thecultofme.com

„Cititorii pasionați de literatura science-fiction rusească, precum *Picnic la marginea drumului* de Strugațki, vor aprecia *Metro 2034*.“

HorrorNovelReviews.com

„Viitorul post-apocaliptic propus de Gluhovski este extraordinar de realist, populat cu personaje credibile, cu un dialog excelent și cu o intrigă captivantă.“

TheBritishFantasySociety.org

„O călătorie violentă, dar la capătul tunelului se întrezărește o luminiță.“

Gollancz.uk

„Mult așteptata continuare a romanului-cult cu un succes internațional vândut în milioane de exemplare.“

Hachette.au

DMITRI
GLUHOVSKI

Metro 2034

Traducere din limba engleză și note
de Laura Ciobanu

PALADIN

Colecție coordonată de: Mihai-Dan Pavelescu
Redactori: Diana Gheorghe, Mădălina Rașoga
Tehnoredactor: Angela Ardeleanu
Coperta: Alexandru Daș

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
GLUHOVSKI, DMITRI ALEKSEEVICH

Metro 2034 / Dmitri Alekseevici Gluhovski; trad. din lb. engleză și
note de Laura Ciobanu. – București: Editura Paladin, 2024

ISBN 978-606-9611-58-6

I. Ciobanu, Laura (trad.) (note)

821.161.1

Метро 2034

© by Dmitry Glukhovsky

Agreement by Wiedling Literary Agency, Germany in cooperation
with Simona Kessler Agency, Romania

© Editura Paladin, 2024, pentru prezenta ediție

Editura Paladin este un imprint al Grupului Editorial Art

Capitolul 1

Apărarea Sevastopolskaiei

Nu reveniră marți, nici miercuri, nici măcar joi, când fusese stabilită data finală. Punctul de pază armată numărul unu era în alertă permanentă și, dacă oamenii de strajă ar fi auzit până și cel mai stins strigăt de ajutor sau ar fi zărit cel mai vag licăr de lumină pe pereții întunecați și umezi ai tunelului, o echipă de salvare ar fi fost trimisă imediat înspre Nahimovski Prospekt.

Cu fiecare oră ce trecea, tensiunea devenea tot mai apăsătoare. Trupele de luptă cele mai bine pregătite, excelent echipate și antrenate special pentru acest gen de misiune nu închiseseră un ochi toată noaptea. De aproape două zile, într-un sertar la postul de gardă se aduna praful pe pachetul de cărți folosit ca să mai treacă timpul între două alarme. Tachinările și glumele obișnuite făcuseră loc mai întâi unor discuții purtate cu voci joase și neliniștite, apoi unei tăceri apăsătoare, în timpul căreia fiecare spera să fie cel dintâi care aude ecoul pașilor caravanei ce se reîntorcea. Mult prea multe depindeau de asta.

Toți locuitorii Sevastopolskaiei erau în stare să folosească o armă, de la băiețelul de cinci ani până la cel mai bătrân dintre ei. Își transformaseră stația într-un bastion impenetrabil, plin de cuiburi de mitraliere, colaci de sârmă ghimpată și chiar dispozitive antitanc confecționate din

șine sudate laolaltă. Dar această stație-fortăreață care părea invulnerabilă putea să cadă în orice clipă.

Călcâiul lui Ahile era, în cazul ei, insuficiența muniției.

Confrunțați cu ceea ce locuitorii Sevastopolskaiei erau siliți să îndure zi de zi, cetățenii oricărei alte stații nici nu s-ar fi gândit să o apere, ci ar fi dat bir cu fugiții ca șobolanii dintr-un tunel inundat. Punând în balanță costurile, probabil nici puternica Hansă – alianța de stații de pe Linia Circulară – nu ar fi acceptat să mobilizeze forțele necesare ca să apere Sevastopolskaia. În ciuda importanței strategice incontestabile, prețul era mult prea mare.

Însă curentul electric era foarte scump, suficient de scump pentru ca sevastopoliții, constructorii uneia dintre cele mai mari centrale hidroelectrice din metrou, să comande muniție cu lada, s-o plătească din veniturile câștigate alimentând Hansa cu electricitate și tot să iasă pe profit. Pentru mulți dintre ei însă prețul nu se măsura numai în gloanțe, ci și în viețile lor mutilate și scurtate.

Apele subterane erau bucuria și blestemul Sevastopolskaiei, înconjurând-o din toate părțile cum înconjurau apele Styxului bărcuța fragilă a lui Charon. Învârteau aripile zecilor de mori de apă construite de inginerii autodidacți în tuneluri, în caverne și pe cursuri subterane – oriunde puteau ajunge echipele trimise în explorare – generând lumină și căldură pentru stație și pentru o treime din Cerc.

Aceleași ape însă erodau neîncetat structurile de rezistență, măcinau îmbinările din ciment și murmurau somnoroase îndărătul pereților sălii centrale, încercând să adoarmă vigilența locuitorilor printr-un fals sentiment de siguranță. Și totodată făceau imposibilă aruncarea în aer a tunelurilor laterale nefolosite, prin care hoarde de creaturi de coșmar înaintau spre Sevastopolskaia ca un miriapod nesfârșit târându-se alene într-o mașină de tocat.

Locuitorii stației, echipajul acestei nave fantomă ce călătorea prin regiunile cele mai joase ale lumii subterane, erau condamnați întru eternitate să găsească și să peticească noile găuri din coca vasului lor. Începuse să sufere de infiltrații cu mult timp în urmă, dar nu exista port sigur unde să se poată odihni în pace după truda sa.

Și în același timp trebuia să respingă una după alta tentativele monștrilor din stațiile Certanovskaia și Nahimovski, care încercau să urce la bord furișându-se prin canale de ventilație, prelingându-se prin conducte de evacuare străbătute de curenți rapizi de apă tulbure, țâșnind afară din tunelurile sudice.

Lumea întregă părea să se fi unit împotriva sevastopoliților, îndârjindu-se să le șteargă locuința de pe harta metroului. Și totuși ei se agățau cu încăpățănare de stația lor, ca și cum doar ea mai rămăsese în întregul univers.

Dar oricât de talentați erau inginerii Sevastopolskaiei, oricât de experimentați și lipsiți de milă erau soldații antrenați aici, nu-și puteau apăra căminul fără muniție, fără becuri pentru proiectoare, fără antibiotice și bandaje. Da, stația producea curent electric și Hansa era dispusă să plătească bine pentru el, dar Linia Circulară mai avea și alți furnizori și dispunea de resurse proprii, în timp ce sevastopoliții nu puteau rezista mai mult de o lună fără un flux de provizii din exterior. Și perspectiva cea mai înspăimântătoare era să rămână fără muniție. Caravane bine păzite plecau săptămânal din Sevastopolskaia ca să cumpere tot ce era necesar, în baza creditului negociat cu negustorii Hansei, și apoi, fără să întârzie nici măcar o oră, porneau din nou spre casă. Și câtă vreme pământul continua să se învârtească, râurile subterane să curgă și bolțile ridicate de constructorii metroului să reziste, era de așteptat ca ordinea lucrurilor să rămână netulburată.

Dar ultima caravană întârzia, întârzia dincolo de orice limită acceptabilă, suficient pentru ca oamenii să înceapă să înțeleagă că de data asta se întâmplase ceva cumplit și neprevăzut, un lucru de care nici soldații hârșiți și înarmați până-n dinți și nici relația construită de-a lungul anilor cu conducerea Hansei nu reușiseră să-i protejeze.

Și toate astea n-ar fi fost atât de rele dacă măcar comunicațiile ar fi funcționat. Însă ceva se întâmplase cu linia telefonică ce făcea legătura cu Cercul. Conexiunea se întrerupsese luni și echipa trimisă să caute defectiunea nu avusese niciun succes.

O lampă cu un abajur mare de culoare verde atârna deasupra mesei rotunde, luminând bucăți îngălbenite de hârtie pline cu grafice și diagrame desenate în creion. Micul bec era slab, de numai patruzeci de wați, nu pentru că trebuia făcută economie de curent, ci pentru că ocupantul biroului nu se dădea în vânt după lumina puternică. Din scrumiera plină până la refuz cu chiștoacele oribilelor țigări locale, răsucite manual, se ridica un fum acru și albăstrui care se aduna în nori vâscoși, târându-se leneș pe sub tavan.

Comandantul stației își masă fruntea, apoi își smuci mâna și, pentru a cincea oară în ultima jumătate de oră, se uită la ceas cu unicul său ochi. Își trosni încheieturile și se ridică în picioare cu o mișcare energetică.

— Trebuie să luăm o decizie. Nu mai putem aștepta.

Bătrânul vânjos care stătea în fața lui îmbrăcat într-o jachetă militară de camuflaj și cu o beretă roasă, de culoarea cerului senin¹, dădu să spună ceva, dar îl apucă tusea. Alungă fumul fluturând brutal din mână, se încruntă enervat și zise:

— Atunci, Vladimir Ivanovici, dă-mi voie să-ți mai spun o dată: nu ne putem lipsi de nimeni de pe latura sudică. Și-așa posturile de gardă de-abia fac față presiunii. Numai în ultima săptămână au avut trei răniți – dintre care unul în stare critică – și asta în ciuda întăririlor. N-o să-ți permit să slăbești latura sudică. Și dincolo de asta au nevoie de două echipe a câte trei cercetași care să patruleze prin conducte și prin tunelurile de legătură. Cât despre nord, cu excepția noilor recruți nu avem oameni de prisos. Îmi pare rău. Va trebui să-i găsești altundeva.

— Tu ești ofițerul responsabil cu apărarea perimetrului, se rățoi comandantul stației. Găsește-i tu, și eu o să-mi văd de treburile mele. Dar echipa trebuie să pornească într-o oră. Trebuie să privim dincolo de problemele imediate. Dacă s-a întâmplat ceva grav?

— Te pierzi prea repede cu firea, Vladimir Ivanovici. În arsenal avem două lăzi nedeschise cu muniție de calibrul 5.45 mm. Asta sigur ne ajunge o săptămână și jumătate. Și cu ce mai am și eu sub pernă, la mine acasă, sigur pot să mai adun de-o ladă. Bătrânul râse dezvelindu-și dinții galbeni și sănătoși. Problema nu-i muniția, ci oamenii.

— Îți spun eu care-i problema. Avem două săptămâni ca să ne punem la punct proviziile înainte să fim siliți să închidem ușile ermetice din tunelurile sudice, pentru că fără muniție nu le vom putea păstra. Ceea ce înseamnă că n-o să mai putem inspecta și repara cam două treimi din mori. După o săptămână astea o să înceapă să se defecteze. Nimeni n-o să fie fericit când nu vom mai putea alimenta Hansa cu curent electric. Dacă suntem norocoși, o să se adreseze pur și simplu altor furnizori. Dacă nu... Dar nu curentul e cea mai gravă problemă! Se fac cinci zile de când tunelurile sunt pustii: n-a mai apărut nimeni, nici măcar un singur om. Dacă s-a surpat undeva? Dacă am rămas izolați?

¹ Parte din uniforma Marinei ruse.

— O, haide! Cablurile de curent sunt funcționale. Cifrele alea mititele se tot derulează pe cadrane, curentul curge, Hansa îl consumă. Dacă ar fi avut loc o surprize, ți-ai fi dat seama pe loc. Chiar presupunând că ar fi vorba despre un sabotaj, ne-ar fi tăiat cablurile, nu telefonul. Cât despre tuneluri, cine să le străbată acum? Nici chiar în vremurile bune oamenii nu veneau până aici doar ca să ne dea bună ziua. Nahimovski Prospekt e o problemă, fără să mai punem pe cântar și restul. Nimeni nu poate veni înapoi de unul singur, iar comercianții din alte stații nu-și mai bagă nasul pe-aici. Și e evident că bandiții știu de noi. Am procedat corect lăsând de fiecare dată câte unul în viață. Ascultă la mine, n-ai de ce să te panichezi.

— Ți-e ușor să vorbești, mârâi Vladimir Ivanovici, ridicându-și peticul de pe orbita goală și ștergând sudoarea care-i îmbrobonise fruntea.

— Pot să-ți dau o echipă de trei oameni. Sincer îți zic, deocamdată n-am mai mulți, spuse bătrânul pe un ton mai liniștit. Și nu mai fuma atâta! Știi că nu pot să respir mizeria asta, ca să nu mai zic că te și otrăvești! De ce nu ceri să ne aducă niște ceai?

— Ei, de asta putem face rost oricând, zise comandantul frecându-și mâinile. Sunt Istomin, mârâi el în receptor. Ceai pentru mine și pentru colonel!

— Și cheamă-l pe ofițerul de serviciu, zise comandantul perimetrului scoțându-și bereta. O să-i dau ordin să găsească trei oameni.

Ceaiul lui Istomin era mereu același, un soi special, rafinat, produs la VDNH. Nu toată lumea își putea permite o asemenea marfă. Adusă tocmai din cealaltă parte a metroului și vămuită de trei ori la posturile de control de pe teritoriul Hansei, băutura preferată a comandantului era atât de scumpă, încât, să nu fi fost vechile sale contacte din

stația Dobrîninskaia, ar fi renunțat la slăbiciunea sa. Dar cândva luptase alături de cineva de acolo și de atunci, în fiecare lună negreșit, comandantul caravanei care revenea de la Hansa aducea un pachetel în culori vesele pe care Istomin îl ridica personal.

Cu un an în urmă însă, aprovizionarea cu ceai devenise nesigură. La Sevastopolskaia ajunseseră zvonuri neliniștitoare despre un pericol nou și teribil ce amenința VDNH și poate chiar întreaga Linie Portocalie: o nouă specie de mutați, nemaivăzută până atunci, coborâse de la suprafață. Se zvoinea că puteau citi mințile oamenilor, erau aproape invizibili și, mai rău de-atât, imposibil de ucis. Unii spuneau că stația căzuse și că Hansa, temându-se de o invazie, aruncase în aer tunelul de sub stația Prospekt Mira. Ceaiul se scumpise brusc, apoi dispăruse complet și Istomin se alarmase de-a binelea. Dar câteva săptămâni mai târziu panica se domoli-se, iar caravanele ce reveneau la Sevastopolskaia cu muniție și becuri începuseră să aducă din nou marfa cea parfumată, și ce putea fi mai important decât asta?

Turnându-i ceai comandantului perimetrului într-o ceșcuță de porțelan cu marginea aurie ciobită, Istomin strânse din pleoape pentru o clipă, respirând aburii aromați. Apoi își turnă și el ceai, se așeză greoi pe scaun și își puse o tableță de zaharină, amestecând băutura în clinchetele linguriței de argint.

Niciunul dintre ei nu vorbi și vreme de vreo treizeci de secunde acest clinchet melancolic fu singurul sunet ce se auzi în biroul întunecos, învăluit în fum de tutun. Dar brusc clinchetul fu acoperit de un alt sunet, în exact aceeași cadență, ce se revărsa din tunel: dangătul clopotului de alarmă.

— Alarma!

Comandantul perimetrului sări de pe scaun cu o agilitate incredibilă din partea unuia de vârsta lui și se repezi afară din încăpere. Undeva departe se auzi pocnetul unei puști, acoperit imediat de duduitul mitralierelor: una, două, trei. Bocanci soldățești cu bot metalic tropăiră pe peron și undeva departe răsună vocea de bas a colonelului lătrând ordine.

Istomin întinse și el mâna către automatul bine lustruit agățat lângă dulap, însă apoi scoase un icnet apucându-se de pântec, flutură neajutorat din mână, se întoarse la masă și luă o gură de ceai. Ceașca abandonată a comandantului de perimetru se răcea pe masă, în fața lui, iar alături se afla bereta albastră pe care acesta, în graba sa, o uitase. Comandantul stației zâmbi amar la vederea beretei și începu să se contrazică pe un ton scăzut cu colonelul absent, reluând aceleași vechi subiecte și aducând argumente noi, la care nu se gândise cât timp se ciondăniseră față în față.

În Sevastopolskaia asemănarea dintre numele stației învecinate, Certanovskaia, și cuvântul rusesc *ciort*, care înseamnă diavol, era un permanent subiect de glume sinistre. Generatoarele acționate de apă erau situate în adâncul tunelurilor dintre cele două stații, dar nimeni nu visase să simplifice situația ocupând Certanovskaia cea pustie, așa cum anexaseră stația Kahovskaia, care era legată de Sevastopolskaia. Echipele de inginerie subterană care se furișau în preajma ei pentru a inspecta generatoarele cele mai îndepărtate nu îndrăzneau să se apropie la mai mult de o sută de metri de peron. Cu excepția celor mai înrăiți atei, aproape toți bărbații care plecau într-o asemenea expediție își făceau cruce pe furiș și unii chiar își luau rămas-bun de la familii.

Era ceva în neregulă cu stația asta și oricine se apropia până la jumătate de kilometru putea s-o simtă. Detașamentele

înarmate pe care sevastopoliții, în ignoranța lor, le trimiseseră la Certanovskaia pe vremea când încă mai sperau să se extindă se întorseseră uneori zdrobite și înjumătățite, dar cel mai adesea nu se întorseseră deloc. Soldați căliți în bătălii reveniseră de acolo atât de înspăimântați, încât sughițau și salivau și tremurau incontrolabil, chiar și când stăteau atât de aproape de focul de tabără, încât hainele începeau să le fumege. Se străduiau să-și amintească prin ce trecuseră, dar nu existau două povești care să semene între ele.

Explicația general acceptată era că undeva, dincolo de Certanovskaia, ramificațiile tunelului principal coborau, șerpuiind printr-un labirint colosal de peșteri naturale despre care se spunea că ar fi înșesate de creaturi dezgustătoare. În stație locul acesta era cunoscut deocamdată drept „Porțile” – numai provizoriu, pentru că niciunul dintre locatarii încă în viață ai stației nu-l văzuse. Mai era firește bine cunoscuta întâmplare din primele zile, când încă mai explorau liniile de metrou și când, s-ar părea, Porțile fuseseră descoperite de o trupă de recunoaștere numeroasă ce reușise să străbată Certanovskaia. Aveau cu ei un dispozitiv de comunicare, un fel de telefon de campanie. Prin acest dispozitiv, ofițerul de transmisiuni anunțase că ajunseseră la intrarea unui culoar lat ce cobora într-o pantă aproape verticală. Înainte să mai adauge ceva vocea i se întrerupsese, dar vreme de alte câteva minute, până când firul fusese rupt, comandantii stației Sevastopolskaia stătuseră adunați în jurul emițătorului ascultând urletele de groază și agonie ale soldaților din echipa de recunoaștere, până când țipetele încetaseră brusc, unul câte unul. Nimeni nu încercase să deschidă focul, de parcă toți oamenii aceia pe moarte își dăduseră seama că armele obișnuite nu-i puteau apăra. Ultimul care amuțise fusese comandantul grupului, un

mercenar chinez fără scrupule din stația Kitai Gorod, care colecționa degetele mici ale inamicilor săi morți. Era evident că acesta se afla la mare distanță de receptorul scăpat de ofițerul de transmisiuni și era greu de deslușit ce spunea. Dar, străduindu-se să înțeleagă suspinele muribundului, comandantul stației recunoscu o rugăciune, una simplă și naivă pe care părinții credincioși își pun copiii s-o învețe.

După acest incident abandonaseră toate încercările de a trece de Certanovskaia și plănuiseră chiar să părăsească Sevastopolskaia și să se alătore Hansei. Dar blestemată de Certanovskaia părea să reprezinte limita extremă a împărăției omului în metrou. Creaturile care treceau dincoace de ea erau o adevărată pacoste pentru sevastopoliți, însă măcar puteau fi ucise, iar cu o apărare bine organizată atacurile lor puteau fi respinse destul de ușor și aproape fără vărsare de sânge omenesc... cu condiția să existe destulă muniție.

Monștrii care se apropiau pe furiș de posturile de pază erau uneori așa de mari, că nu puteau fi opriți decât cu gloanțe explozive și capcane electrice de mare voltaj. Cel mai adesea însă santinelele aveau de-a face cu fiare mai puțin înfricoșătoare, deși erau și ele extrem de periculoase. Acestea primiseră numele unui vampir dintr-o povestire de Gogol, un cuvânt ce suna aproape afectuos, ca numele unui animăluț de casă: *vii*.

— Uite încă unul! Acolo sus, pe cea de-a treia țevă!

Proiectorul, smuls din buloanele lui din tavan, se legăna smucit la capătul unui singur fir, inundând spațiul din fața postului de pază cu o lumină albă și necruțătoare, luminând siluetele diforme ale mutanților care se furișau în umbră, apoi cufundându-le din nou într-o beznă de nepătruns și

orbindu-i în schimb pe soldați. Pretutindeni umbre neclare și tremurătoare tălăzuiau și fierbeau, retrăgându-se și înaintând, îngustându-se și răsucindu-se: oameni cu umbre diavolești, diavoli cu umbre umane.

Postul de pază ocupa o poziție avantajoasă, la intersecția mai multor tuneluri. Cu puțin înaintea Războiului Final, concernul Metro Stroitelstvo lansase un program de renovare care nu fusese încheiat. În acest punct nodal sevastopoliții instalaseră o adevărată fortăreață în miniatură: două posturi de mitralieră, o baricadă din saci cu nisip groasă de un metru și jumătate, dispozitive antitanc și bariere mobile pe șine, capcane electrice aproape de intrări și un sistem de semnalizare gândit cu atenție. Dar când mutanții avansau în masă, ca în această zi, părea că peste puțin timp apărarea avea să cedeze.

Un soldat care trăgea cu mitraliera își privea uluit mâinile scaldate în stacojiu, scoțând clăbuci de sânge pe nas și murmurând ceva cu voce monotonă: în aerul din jurul armei sale Peceneg blocate se ridicau valuri de căldură. Scoase un fornăit scurt și amuți, culcându-și încrezător obrazul pe umărul bărbatului de alături, un soldat masiv cu o cască închisă din titan. În clipa următoare înaintea lor răsună un strigăt care-ți îngheța sângele în vine și un *vii* atacă.

Soldatul cu cască se înalță peste parapet, împingându-l în lături pe bărbatul însângerat cu mitraliera care se rostogolise peste el, ridică țeava pistolului-mitralieră și trase o rafală lungă. Fiara dezgustătoare, vânoasă și cu pielea gri mat era deja în aer, întinzându-și membrele superioare noduroase și plonjând cu ajutorul membranelor de piele bine întinse. *Vii*-ii erau incredibil de rapizi și cine șovăia nu avea nicio șansă. Numai bărbații iuți de picior și cu mâini agile făceau de pază aici.

Șuierul plumbului îi reteză brutal țipătul, dar făptura moartă își continuă căderea, purtată de inerție, iar cadavrul ei de o sută de kilograme se izbi de baricadă cu un bufnet surd, făcând ca din sacii de nisip să se ridice un nor de praf.

— Cred că asta a fost.

Cu numai două minute în urmă torentul de creaturi dezgustătoare ce se revărsau prin țevile imense suspendate în tavan păruse fără sfârșit, dar acum secătuisese. Santinelele începură să iasă precaute dindărătul baricadei.

— Aduceți o targă! Un doctor! Duceți-l repede la stație!

Soldatul mătăhălos care ucisese cel din urmă *vii* montă o baionetă la capătul armei lui automate și porni fără grabă printre făpturile moarte sau rănite de pe câmpul de luptă, trăgându-le șuturi în fălcile pline de colți și înfigându-le baioneta în ochi cu o mișcare iute și îndemânică. În cele din urmă, când termină, se rezemă ostenit de sacii de nisip, ridică vizorul căștii și își duse la buze o sticlută plată.

Când sosiră întăririle trimise de stație, totul se terminase. Comandantul perimetrului apărură și el descheiat la tunică, respirând din greu și blestemându-și vechile dureri.

— Și de unde să iau eu acum trei oameni? Să-i tai din carnea mea?

— Ce spuneți acolo, Denis Mihailovici? Întrebă una dintre santinele privind nedumerită chipul comandantului.

— Istomin insistă să trimitem o echipă de trei cercetași la Serpuhovskaia. Își face griji în privința caravanei. Dar de unde să-i fac eu rost de trei oameni? Mai ales acum...

— Deci tot n-au venit vești despre caravană? Întrebă fără să se întoarcă bărbatul solid care își potolea setea.

— Nicio vorbă, confirmă bătrânul. Dar n-a trecut chiar atât de mult timp. Ce e mai periculos, dacă te gândești bine? Dacă lăsăm sudul descoperit, într-o săptămână n-o să mai aibă cine să întâmpine caravana aia!

Soldatul solid clătină din cap fără o vorbă. Și nu răspunse nici când comandantul, după ce mai bodogănisese câteva minute, întrebă gărzile dacă nu voia careva să se ofere voluntar pentru o expediție către Serpuhovskaia, altfel comandantul stației – lua-l-ar toți dracii – avea să-i ceară capul bătrânului, așa chel cum era.

Găsirea voluntarilor nu fu o problemă. Majoritatea paznicilor erau deja sături să stea ținuiți la post și numai cu greu și-ar fi putut imagina o misiune mai dificilă decât apărarea tunelurilor sudice.

Dintre cei șase oameni care se oferiră să plece în expediție, colonelul îi alese pe aceia de care, după părerea sa, Sevastopolskaia avea cel mai puțin nevoie. Și se dovedii o decizie înțeleaptă, căci niciunul dintre cei trei bărbați trimiși spre Serpuhovskaia nu revenii în stație.

De trei zile, de când cercetașii porniseră în căutarea caravanei, colonelul își imagina că aude șoapte pe la spate și că surprinde priviri furișe îndreptate către el. Până și cele mai însuflețite conversații se întrerupeau când trecea pe alături. Și i se părea că în tăcerea încordată ce se lăsa ori de câte ori își făcea apariția aude o cerere nerostită de a se explica.

Își făcea pur și simplu meseria, menținând securitatea perimetrului defensiv al stației Sevastopolskaia. Era tactician, nu strateg. Când orice soldat conta, colonelul nu avea dreptul să irosească oameni trimițându-i în misiuni dubioase sau complet iraționale.

Cu trei zile în urmă fusese absolut convins de asta. Acum însă, simțind pe propria-i spinare arsura fiecărei priviri înspăimântate, dezaprobatore sau pline de îndoieli, certitudinile îi fuseseră zguduite. Călătorind fără bagaje, cercetașii n-ar fi trebuit să facă mai mult de douăzeci și patru de ore până la Hansa și înapoi, chiar luând în calcul

eventualele încăierări și timpii de așteptare la granițele micilor stații independente. Și asta însemna...

Cerând să nu-l deranjeze nimeni, colonelul se încuie în cămăruța sa și începu să bombăne de unul singur, trecând în revistă pentru a suta oară tot ce putea să li se fi întâmplat comercianților și cercetașilor.

La Sevastopolskaia nu se temeau de oameni, sigur, cu excepția armatei Hansei. Reputația proastă a stației, poveștile despre prețul plătit de locuitorii ei pentru a supraviețui, spuse mai întâi de câțiva martori oculari, apoi transmise din gură-n gură și exagerate iar și iar de cărauși și de cei care le ascultau scornelile, se răspândiseră în întreg metroul și-și săvârșiseră lucrarea. Pricepând iute că o asemenea reputație era utilă, comandanții stației își dăduseră toată osteneala să o mențină. Agenții, călătorii, membrii caravanelor și diplomații aveau binecuvântarea oficială de a spune cele mai gogonate minciuni despre stația Sevastopolskaia și în general despre tot ce exista dincolo de Serpuhovskaia.

Numai câțiva erau în stare să vadă prin această perdea de fum, pricepând adevărata importanță a stației și atracția ei. În ultimii ani nu existaseră decât unul sau două atacuri ale unor tâlhari ignoranți care încercaseră să treacă cu forța de posturile de pază și splendida mașină de război a Sevastopolskaiei le nimicise cu ușurință.

Chiar și așa, înainte să plece în recunoaștere cei trei cercetași primiseră instrucțiuni clare ca, în caz de pericol, să nu se confrunte cu dușmanul, ci să revină cât mai repede la bază. Sigur, mai era și stația Nagornaia, nu atât de malefică precum Certanovskaia, dar tot periculoasă și sinistru. Și stația Nahimovski Prospekt, cu ușile ermetice de la suprafață rămase întredeschise, ceea ce însemna că nu putea fi complet izolată de infiltrațiile de la suprafață.

Sevastopoliții nu voiau să arunce în aer ieșirile, căci stalkeerii locali foloseau ieșirea din Nahimovski Prospekt. Nimeni nu se aventura să străbată de unul singur „Piața”, cum i se mai zicea, dar nu se mai întâmplase ca o echipă de trei oameni să nu poată respinge creaturile întâlnite acolo.

O surprare? O revărsare a apelor subterane? Sabotaj? Un război nedeclarat cu Hansa? Acum colonelul, și nu Istomin, fusese cel care trebuise să le dea explicații soțiilor cercetașilor dispăruți când femeile veniseră la el, privindu-l în ochi cu o tristețe ostenită, de câini abandonati, căutând o promisiune sau o alinare. Fusese silit să le explice totul soldaților garnizoanei, care niciodată nu puneau întrebări inutile, căci încă mai credeau în el. Fusese nevoit să-i liniștească pe oamenii ce se adunaseră alarmați seara, după muncă, lângă ceasul stației, care înregistrase ora exactă a plecării caravanii.

Istomin îi spusese că în ultimele zile oamenii îl tot întrebaseră de ce luminile stației păliseră și-i ceruseră ca iluminatul să revină la intensitatea lui inițială. De fapt nimeni nu se gândise să reducă voltajul, iar iluminatul ardea la putere maximă. Întunericul tot mai dens nu era în stație, ci în inimile oamenilor, și de acolo nici cel mai puternic bec cu mercur nu-l putea goni.

Comunicațiile telefonice cu Serpuhovskaia tot nu fuseseră reluate, iar în săptămâna de după plecarea caravanii colonelul, ca mulți alți sevastopoliți, pierduse o senzație foarte importantă, una care pentru locuitorii metroului era rară: cea a apropierei de alți oameni.

Câtă vreme comunicațiile funcționaseră, cât timp caravanile veniseră și plecaseră cu regularitate, iar călătoria către Hansa durase mai puțin de o zi, toți cei ce trăiau în Sevastopol fuseseră liberi să vină sau să plece, știind că

la numai cinci stații de căminul lor începeau cu adevărat metroul, civilizația... Rasa umană.

Probabil așa se simțeau exploratorii polari abandonată în Arctica după ce se condamnaseră de bunăvoie la luni îndelungate de luptă cu frigul și singurătatea, de dragul cercetării științifice sau pentru bani. Continentul se afla la mii de kilometri depărtare, dar cumva era aproape câtă vreme radioul mergea și, o dată la o lună, se auzea huruitul avionului deasupra capului și lăzi cu conserve de carne coborau din cer dedesubtul unor parașute.

Dar acum banchiza pe care stătea stația lor se rupse de continent și cu fiecare oră ce trecea era purtată tot mai departe și mai departe printr-o furtună de gheață, pe oceanul întunecat, în vidul necunoscutului.

Așteptarea devenea tot mai grea și ușoara îngrijorare a colonelului față de soarta cercetașilor trimiși la Serpuhovskaia se transformă treptat în certitudinea sumbră că nu avea să-i mai vadă niciodată. Pur și simplu nu-și permitea să ia alți trei soldați din cordonul de apărare și să-i trimită pe urmele celorlalți, ca să înfrunte aceleași pericole neștiute și cel mai probabil moartea. Dar ideea de a închide ușile ermetice, izolând tunelurile sudice, și de a asambla o forță defensivă mai numeroasă i se părea încă prematură. Numai de-ar fi luat altcineva o decizie acum... Orice decizie era sortită să se dovedească greșită.

Comandantul perimetrului oftă, deschise ușor ușa, privi în jur pe furiș și chemă o santinelă.

— Ce-ar fi să mă lași să fumez o țigară? Dar asta-i ultima, nu-mi mai da niciuna, chiar dacă te rog. Și să nu spui nimănui, da?

Nadia, o femeie îndesată și vorbăreață, cu o rochie scămășată și plină de găuri și un șorț murdar, sosi aducând

o cratiță cu tocană caldă de carne și legume, iar santinelele se mai înviorară. Aici cartofii, castraveții și roșiile erau privite ca niște delicatose; cu excepția Sevastopolskaiei nu mai găseai legume decât într-unul sau două dintre cele mai alese restaurante ale Cercului sau Polisului. Nu era vorba numai de echipamentul hidroponic complicat necesar pentru cultivarea semințelor salvate, ci și faptul că nu multe stații își puteau permite să-și consume kilowații doar ca să le ofere soldaților o dietă cât mai variată.

Chiar și pe masa cadrelor de comandă legumele nu ajungeau decât de sărbători și de regulă copiii erau singurii care beneficiau de asemenea răsfățuri. Istomin fusese silit să se certe zdravăn cu bucătarii ca să-i convingă să adauge cartofi fierți și câte o roșie la fiecare dintre porțiile de carne de porc cu variate termene de garanție ca să mențină moralul trupelor ridicat.

Trucul funcționează: în clipa în care Nadia, cu o stângăcie tipic feminină, lepădă de pe umăr pistolul automat ca să ridice capacul cratiței, chipurile ridate ale paznicilor începură să se relaxeze și încruntările pieriră. Nimeni nu voia să strice o masă ca aceasta cu discuții neplăcute și obositoare despre caravana care dispăruse și despre cercetașii care întârziu.

— Nu știu de ce, dar azi toată ziua m-am gândit numai la stația Komsomolskaia, zise un bătrân cu părul cărunt și o jachetă matlasată cu emblema metroului moscovit pe mâneci, în timp ce terciuia cartofii în castronul lui de aluminiu. Dacă aș putea să ajung pân-acolo s-o mai văd o dată! Ce mozaicuri avea! După părerea mea e cea mai frumoasă stație din Moscova.

— Aoleu, Homer, las-o mai moale! Probabil acolo locuiai și de aia îți mai e dragă și acum, i-o întoarce un bărbat gras și nebărbierit, cu o căciulă cu clapete. Dar vitraliile de